

CHARLES
DEN·TEX

VERLOREN
VROUW

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Charles den Tex
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Rekha Garton/Arcangel Images
Foto auteur: Wim van de Hulst
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0417 4
ISBN 978 94 027 5883 2 (e-book)
NUR 305
Eerste druk oktober 2019

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verhoorkamer 1

Datum: dag 1

Tijd: 08.12

**Aanwezig: rechercheur D. Walten, rechercheur S. Jonse,
de heer H. Bilderman**

HB: Ik wil mijn advocaat spreken.

DW: Zeker. Die komt. De heer Krijger is op de hoogte en zal zich bij u voegen zodra dat mogelijk is. Maar eerst zijn er een paar vragen, algemene vragen, achtergrondinformatie die we nodig hebben.

HB: Zoals?

SJ: Kent u de heer Da Silva?

HB: Natuurlijk ken ik die. Dat kunt u gewoon opzoeken, dat is openbare informatie.

SJ: Hoe kende u hem?

HB: Van het werk. Wij zaten samen in het bedrijf.

DW: En welk bedrijf is dat?

HB: De Compile Groep.

DW: Precies. De Compile Data Defense Groep, dat is de volledige naam. Er viel een stilte. Bilderman had keer op keer gevraagd wat de bedoeling was, waarom hij werd aangehouden en meegenomen, hij kreeg geen antwoord. Zijn vingerafdrukken waren afgenomen, een formaliteit hadden ze dat genoemd. Nu bekeken de twee rechercheurs papieren in de map die ze voor zich op tafel hadden liggen. Ze wisselden een korte blik, alsof ze wilden afstemmen hoe ze verder zouden gaan.

SJ: Kunt u uw relatie met Da Silva omschrijven?

HB: Hoe?

SJ: Was die goed of slecht? Professioneel of vriendschappelijk? Iets anders?

HB: Goed. Professioneel. Hij was een goede vriend en collega, we respecteerden elkaar. Tot de dag dat het plan niet meer werkte. Dat het protocol werd verbroken.

DW: Wat gebeurde er die dag?

HB: Mag ik bellen?

DW: Uw advocaat?

HB: Nee, die komt wel. Ik bel liever iemand die ertoe doet.

SJ: En mogen wij weten wie dat is?

Bilderman dacht na. Degene die hij had willen bellen, Jan van Plancken, was er niet meer. Die man had onmiddellijk een eind kunnen maken aan deze poppenkast. Van Plancken had de macht om dit onzinnige onderzoek af te kappen. Had. Niet meer, die route was afgesneden. Van Plancken was er niet meer. Het beste kon hij zijn enig overgebleven compagnon bellen, al zat die daar waarschijnlijk niet op te wachten.

HB: Haar naam is Gründer. Maar ik ben bang dat u daar niet veel mee opschiet.

SJ: Nee. Inderdaad. Het spijt me, maar u mag pas weer bellen nadat uw advocaat erbij is geweest, en dat duurt nog even.

Jonse stond op en pakte een klein doorzichtig buisje met een staafje erin.

SJ: Heeft u bezwaar als wij DNA afnemen?

HB: Nee.

Jonse haalde het staafje uit het buisje en kwam naar hem toe, wachtte tot Bilderman zijn mond opendeed.

SJ: Is zo gebeurd.

Hij voelde het droge wattenstaafje langs de binnenkant van zijn wang glijden, draaien.

SJ: Klaar.

EEN ULTRAKORT ROKJE

In een donkere hoek tussen twee gebouwen, een apotheek en een kantoor, lag iemand. Kaal ledlicht bescheen een deel van het trottoir, de dichtstbijzijnde straatlantaren was kapot. Wat hij zag leek op een blote voet. Ook al reed hij langzaam, hij zag niet meer dan een glimp. Het beeld drong pas na een paar seconden tot zijn vermoeide hersenen door. Een voet? Hij stopte, reed een stukje achteruit door de lege straat. De voet was er nog steeds.

Hij zette de auto stil langs de kant en keek weer. Alsof hij het niet kon geloven. Van dichterbij zag hij ook het been dat aan de voet vastzat. Een vrouwenbeen, onmiskenbaar. Hij stapte uit, net buiten het bereik van het nachtelijk kunstlicht zag hij haar voorover op de grond liggen, één been iets opgetrokken, haar armen over haar hoofd alsof ze iets wilde afwerpen. Ze bewoog niet.

‘Hallo,’ zei hij, niet te hard, hij wilde haar niet laten schrikken. Er kwam geen reactie. Nog een paar passen dichterbij rook hij de zure geur van braaksel vermengd met urine en pils, geuren van de nacht. Het was halfvier, de kroegen en bars waren al meer dan een uur dicht. Nog anderhalf uur en de schoonmaakploeg zou langskomen. Hij boog zich voorover en raakte haar aan, duwde voorzichtig tegen haar schouder.

‘Hallo?’ zei hij weer.

Dichterbij was de urinegeur sterker. Hij schudde haar zachtjes en rolde haar voorzichtig om zodat hij haar beter kon zien. Half op haar rug, half op haar zij. Een jonge vrouw, achter in de twintig, in een ultrakort rokje en een naveltruitje. Geen schoenen, geen jasje. Klodders overgeefsels in haar lange haren en op haar truitje, de weinige kleren die ze aanhad waren nat en gescheurd, het leek wel alsof er iemand over haar heen had gepist. Ze was niet dood, ze was bewusteloos, hij kon haar ademhaling zien. Misschien had ze

zoveel drank en pillen op dat ze compleet van de wereld was. Want dat was ze.

Hij keek om zich heen, naar de verlaten omgeving, en twijfelde. Hij kon haar moeilijk zo laten liggen, eigenlijk zou hij het alarmnummer moeten bellen en een ambulance laten komen, maar op de eerste hulp hadden ze een enorme hekel aan dit soort gevallen. Comazuipen was een zomerse nachtsport. Eigen schuld, zoek het maar uit. Ze zouden haar leegpompen en weer op straat zetten. En dan? Zoals ze daar lag, moest hij iets doen. Hij had haar gevonden en hij kon haar niet achterlaten. Toch aarzelde hij, stel dat er vragen over kwamen, dat zij vragen had, dan was het zijn woord tegen dat van haar, en wat hij ook zou zeggen, hij zou het nooit goed kunnen uitleggen, al was het maar omdat hij niet wist wat er was gebeurd. Hij pakte zijn mobiel en maakte snel een paar foto's. Het flitslicht kaatste hard en schel door de lege straat. Hij liep om haar heen en nam er nog een van de andere kant. Daarna zette hij de auto half op de stoep, zodat hij naast haar stond, en deed het achterportier open. Hij pakte haar onder de oksels en trok haar overeind, probeerde haar op haar benen te laten staan, maar zodra hij zijn greep even liet verslappen, zakte ze ineem. Hij sloeg zijn arm om haar middel en trok haar tegen zich aan. Een, twee passen probeerde hij met haar te zetten. Het was hopeloos, haar willoze spieren werkten niet mee, hij kon haar met geen mogelijkheid in de auto krijgen. Steeds gleed ze weg. Na de derde poging liet hij haar op de stoep liggen, zijn armspieren brandden van vermoeidheid. Hij opende de achterklep van zijn oude Opel Meriva, tilde haar op, een arm onder haar knieën, de andere onder haar rug, en legde haar achterin. Ze kreunde niet eens, en pas toen ze daar lag, in zijn auto, trof de stank hem weer vol in zijn neus. Zijn eigen kleren zaten nu ook onder, de vlekken waren zichtbaar op zijn overhemd. Niets aan te doen. Het kleine plafondlampje verlichtte de vrouw in zijn achterbak. Een mooie vrouw, zelfs in deze staat.

Hij sloot de klep en liep terug naar waar ze had gelegen om te zien of er nog eigendommen van haar op de grond lagen, een tasje of een mobiele telefoon of iets anders. Met het zaklampje van zijn eigen mobiel scheen hij in alle donkere hoeken. Niets.

Het had geen enkele zin om haar naar het ziekenhuis te brengen, de

vrouw had niets bij zich, en zonder identiteitsbewijs werd het alleen maar moeilijker. Als hij haar daar afleverde zou ze na een korte check weer aan hem worden meegegeven, hij had haar tenslotte gebracht. Dan kon hij haar beter meteen meenemen.

Langzaam reed hij naar huis. Wat een toeval, dacht hij, dat hij net die nacht op dat tijdstip door die straat was gekomen. Als zijn bespreking met Fabian anders was verlopen, was hij veel eerder naar huis gegaan en zou hij deze straat juist hebben gemeden vanwege alle uitgaansdrukte. Als hij iets sneller had gereden, had hij haar voet waarschijnlijk niet eens gezien. Als het had geregend ook niet. Als...

Nu lag ze in zijn auto.

GEEN EMOTIE, GEEN BOOSHEID, GEEN PANIEK

Geld was een ding, ze hadden er een chronisch gebrek aan. Alles wat ze wilden hebben was duur of te duur, en dus hadden ze van stelen hun werk gemaakt. Sem en Rafik konden alles jatten waar je bij stond. Deze klus was goud, twaalfhonderd euro voor één telefoon. Contant. En nu wilden ze cash zien voordat ze die pokkie uit handen gaven.

Een dikke week geleden waren ze benaderd, bij de club achter de boulevard. De club waar iedereen kwam. Muziek om je aderen mee door te blazen. Pillen en chicks. Een zware man was naast hun scooter komen staan en had op een blonde bitch gewezen. Lange benen, kort rokje. Of zij haar telefoon konden jatten? Met pincode. En het liefst wel op zo'n manier dat ze zich er niets meer van zou kunnen herinneren. Daar hadden ze om gelachen. Niets herinneren, hoezo?

De dikke lachte niet, hij had er een pilletje voor. Net zo makkelijk, man. 'Eerst die telefoon,' zei de man nu. 'Ik wil hem zien voordat ik betaal.'

Sem opende zijn rugzak, haalde de mobiel eruit, gaf hem aan Raf en deed zelf een stap naar achteren zodat hij de ruimte had. Zo leek het, maar het was om de aandacht van zichzelf af te leiden. In zijn rugzakje had hij papieren, een schroevendraaier, een zakmes. En z'n gun.

Rafik legde de telefoon op tafel. 'Wij zijn dienstverleners, ja?' Hij vertrouwde die vent niet. Hij was te vet en hij had een heftig litteken over zijn gezicht waardoor hij niet kon peilen wat de man dacht. Ze hadden deze klus goed gedaan, netjes afgewerkt, waren niet als een stel amateurs naar binnen gehold. Ze hadden opgelet.

Buiten stond een zwarte Audi te wachten. Hun eigen scooby stond bij een achteringang. Ze waren uit het zicht gebleven tot één man uitstapte, de vette. Hij was alleen, zoals afgesproken. Toen pas waren ze geluidloos door de verlaten ruimtes gelopen tot ze de man hadden gevonden.

De vetklep wees naar het toestel, raakte het niet aan. 'Is dit 'm?'

Sem en Rafik waren in één lange race van de badplaats naar de stad gescheurd. Natuurlijk was dit de mobiel. Dé mobiel. Wat dacht die gek nou?

Rafik knikte.

'Oké.' De man keek hen aan alsof hij hen wilde uitdagen. Niet reageren, wist Rafik, blijven staan, kop houden en terugkijken. Dat kon hij minutenlang volhouden. Hij verloor alleen van Sem, en die stond als een zuil schuin achter hem.

'Heb je d'r nog geneukt?'

'Bitch zakte op straat in elkaar.'

'En toen?'

'In een hoek gelegd.'

'Niks geprobeerd?'

Sem was vijftientig en zag eruit als twintig. Rafik was zevenentwintig. Samen konden ze elke meid krijgen die ze wilden, donker en blond, maar van deze moesten ze afblijven. Ze was te ver heen.

'Wat was dat voor pilletje?' vroeg hij. 'Wijf ging out, ik bedoel, echt.'

Hij kreeg geen antwoord. De man pakte het toestel op en draaide het rond in zijn grote handen.

'Zijn jullie in haar hotelkamer geweest?'

'Wat zouden we daar moeten doen?'

'Moet ik dat uitleggen? Shoppen.'

'Denk effe na, we zitten met z'n tweeën op een scooter, oké, in een rechte streep hiernaartoe. Hebben wij koffers en tassen bij ons of zo? Zie jij iets? Nee. Nou dan.'

'Maar je hebt de sleutel van die kamer.'

Rafik was even stil, knipperde niet met zijn ogen. 'Twaalfhonderd euro was de afspraak.'

De vette draaide de telefoon nog een keer rond, duwde op de knop om hem te activeren. Blauw licht scheen vanuit zijn hand. 'Pincode?'

'Nul, nul, nul. Nul.' Rafik lachte. Het was een geintje om die vent op zijn verantwoordelijkheid te wijzen. Hij moest betalen. Snel, cash op tafel, dan konden zij de pincode geven en wegwezen. Zij hadden de telefoon gebracht, nu was het zijn beurt om te leveren.

‘Geld?’ vroeg de man, hij sprak het woord uit alsof het iets raars was. ‘Wat moeten jullie met geld? Dan heb je een paar eurootjes, en dan?’

Sem en Rafik keken elkaar aan. Dit was niet goed.

‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’

‘Twaalfhonderd,’ zei Rafik. Waanzinnig hoe die gast zijn stem strak kon houden. Geen emotie, geen boosheid. Puur zakelijk. Alleen als je hem kende, hoorde je een randje paniek.

ZE MERKTE ER NIETS VAN

Hij droeg haar naar binnen en stond besluiteloos in de keuken, de vrouw in zijn armen. Ze was te smerig om zo in bed te leggen of zelfs maar in haar kleren te laten, dus liep hij door naar de badkamer en zette haar daar met haar rug tegen de muur. Voorzichtig liet hij haar zakken tot ze op de tegelvloer zat. Het duurde nog geen drie seconden voor ze omviel. Van het terras haalde hij een plastic stoel en schoof die onder de douche. Hij tilde haar weer op, zette haar op de stoel en deed een stap naar achter. Ze hing half over een van de leuning. Nu kon hij niet om de volgende stap heen: hij moest haar uitkleden en wassen, anders had het allemaal geen zin. In andere omstandigheden had hij niets liever gedaan, zo'n mooie vrouw, kleren uit en haar naakte lichaam in zijn handen. In dit geval geneerde hij zich, en nadenken maakte het alleen maar erger. Dit was niet geil, dit was zorgen, verpleegsters en thuiszorgers deden dit iedere dag, dan kon hij het ook. Hij trok haar truitje over haar hoofd. Ze droeg geen beha, haar borsten stonden ongehinderd vooruit, hij registreerde de klodders braaksel ertussen. Hij sloeg zijn arm om haar heen, trok haar bovenlijf naar zich toe en vond de sluiting van het rokje onderaan haar rug, maakte hem los, hees haar een stukje overeind, trok de rits naar beneden en even later was het rokje uit. Een lichte geur van poep. Niet over nadenken. Hij greep haar slip, een rode tanga, tilde haar weer iets op en wilde het broekje in één haal naar haar knieën trekken. De dunne stof scheurde uit. Snel raapte hij de vuile kleren bij elkaar en gooide ze in een hoek. Opruimen kon later, voor nu waren de eerste stappen gezet. Hij keek naar de vrouw die machteloos in de plastic stoel hing.

Volgende stap: water. Hij stroopte de mouwen van zijn overhemd op, trok zijn schoenen en sokken uit en stond op blote voeten naast haar. Met de douchekop in zijn hand draaide hij de kraan open en wachtte tot het

water op temperatuur was. Het spatte alle kanten op. In de zorg was dit misschien een handeling die duizend keer per dag werd uitgevoerd, hij had het nog nooit gedaan, iemand anders wassen, iemand die niet meewerkte, en al snel drong het tot hem door dat hij beter zelf ook zijn kleren kon uittrekken. Zijn overhemd en broek. In zijn onderbroek stond hij naast de vrouw, dat was ook niks. Belachelijk. Wat was het verschil? De onderbroek ging ook uit. Voor het eerst reageerde ze, ze kreunde, bewoog even en verslapte weer. Het was niet sexy, en toch ook weer wel. Het was in elk geval verwarrend.

Eerst de haren, shampoo erin en wassen. De opgedroogde klonten losten op en spoelden weg. Haar gezicht was schoon, hij veegde haar haar naar achteren en zag dat ze een wondje had aan de zijkant van haar hoofd, net boven haar slaap. Het stelde niet veel voor, waarschijnlijk had ze haar hoofd gestoten toen ze viel. Er zat al een korstje op. Voorzichtig depte hij het schoon, daarna tilde hij haar een beetje uit de stoel en waste haar overal, haar rug, haar borsten, haar billen en haar kruis. Af en toe voelde hij een beginnende erectie, maar het tillen en wassen was zwaar werk en tegen de tijd dat hij haar afspoelde en de kraan uitdraaide was zijn stijve allang weer verdwenen.

Met een grote handdoek droogde hij haar af, haar benen, armen, handen. Geen ring, zag hij. Ook geen witte kring om haar vinger waaraan je kon zien dat er een ring had gezeten. Details. Hij wreef haar lichaam tot ze weer even reageerde en probeerde haar te laten staan. Twee stappen deed ze, daarna moest hij haar weer opvangen en naar het bed dragen. Zijn bed, een ander had hij niet. Hij trok het dekbed over haar heen. Toegedekt leek ze veel kwetsbaarder dan bloot. Minutenlang bleef hij bij haar, haar zachte ademen was de geruststelling die hij nodig had. Hij knipte het grote licht uit en liep terug naar de badkamer. Nog steeds naakt ruimde hij alles op, droogde zichzelf nog een keer af en sloeg de handdoek om zich heen. Handelingen, er leek geen eind te komen aan de grote en kleine dingen die hij moest doen en juist die activiteiten, die verplichte bezigheden kwamen hem goed uit, verdrongen zijn gedachten. Door de zorg voor de vrouw was hij de slecht verlopen bespreking met zijn compagnon Fabian vergeten, gelukkig maar. Tot hij moe en verloren in de hal van zijn woning stond.

Nu pas drong het tot hem door dat hij zomaar iemand in zijn huis had gelaten. Normaal gesproken ging daar meer planning aan vooraf. Voorbereiding. Altijd controle, over alles, van zijn manchetknopen tot zijn condooms. Wat anderen van hem te zien kregen, moest tot in de details geregisseerd worden. Voorafgaand aan elk bezoek zorgde hij ervoor dat zijn huis opgeruimd was, nergens een spoor van zijn werk. Alleen Fabian wist wat hij deed, en dat moest zo blijven. Hij ruimde papieren weg, zette zijn attachékoffertje in een kast, deed die op slot en legde de sleutel in de bestekla in de keuken.

Stilletjes liep hij door de gang, wierp een blik in de slaapkamer om te checken. De vrouw lag rustig, in diepe slaap. Nu hij nog. Hij probeerde zichzelf op de bank te installeren, draaide links en rechts, stapelde een paar kussens erbij en gaf het op. De bank was te kort en de armleuning sneed in zijn kuit. Hij verlangde intens naar zijn bed, zijn eigen bed. Hij liet de handdoek op de grond vallen en kroop naast de vrouw onder het dek. Ze merkte er niets van. Hij wel.

NERGENS AANKOMEN

Vijfhonderd euro, tien biljetten van vijftig. Het zag eruit als niets, als je de biljetten op elkaar legde had je niet eens een stapel. Het was te weinig. Twaalfhonderd hadden ze afgesproken. Ze hadden hun deel van de deal geleverd en nu moest die vette over de brug komen.

‘Zonder de pincode is dat toestel niks waard, dus dit is al te veel,’ zei de man.

Stil stonden ze tegenover elkaar. Als ze hem de pincode gaven voordat hij alles had betaald, kregen ze de rest van het geld niet. Sem wachtte af, hij was een driver, altijd cool, altijd kalm. Hij kon zijn scooter sturen alsof er geen ander verkeer op straat was, kende geen paniek. Rafik deed de onderhandelingen, hij was de prater, de fixer, maar nu wist hij niet meer wat hij moest zeggen. Als ze overwicht wilden houden, moesten ze de handel niet weggeven. De man deed een stap naar voren, Rafik was sneller. Voor zijn neus griste hij de mobiel weg en stopte hem weer in zijn zak.

‘Geen geld, geen spullen,’ zei hij. ‘We hebben een deal en daar moeten we ons allemaal aan houden. Zo werkt het.’ Met de telefoon had hij weer onderhandelingsruimte en wist hij wat hij moest zeggen. ‘En de deal is alleen de hele deal, niet een halve deal. Dan kunnen we net zo goed geen deal hebben, begrijp je?’

De man zweeg.

‘Of je het begrijpt?’ herhaalde Sem.

‘Beter dan je denkt.’ De man had er genoeg van, hij moest die mobiel hebben met de goede pincode. Dan was deze deal rond. Geen losse eindjes, zo had hij het altijd gedaan en zo zou het die dag weer gaan. Hij legde nog eens vijfhonderd euro op tafel. Duizend bij elkaar, genoeg om ze af te leiden, en terwijl Raf naar het geld keek, zag Sem hoe de man met zijn andere hand achter zich reikte. Nog voor Sem kon reageren, pakte Rafik het geld en trok

de vette een pistool en richtte het op hem, de loop vlak bij zijn hoofd. ‘Leg die telefoon terug. Dan hebben we een cleane deal. Jullie kennen mij niet en ik ken jullie niet. Leg neer, pak het geld en loop weg.’

Hier begon de pijn. Sem hoorde het en voelde het. Een pipa trekken en dan zeggen dat ze weg moesten lopen, dat klopte niet. Dan kregen ze een kogel van achteren. Een gun is einde verhaal. Met een gun werd het een harde keuze. Hij of zij. Niet alle drie.

Rafik gaf geen centimeter toe. ‘Fuck you, twaalfhonderd. Anders geen pokkie.’

De vuist met de kolf van het pistool trof hem tegen de zijkant van zijn hoofd, hij wankelde, de man greep hem vast en schroefde een arm om zijn keel. Rafik hapte naar adem.

‘Nooit fuck you zeggen, niet tegen mij.’ De vette duwde Raf met zijn gezicht tegen de muur en kneep nog harder. Met zijn vrije hand probeerde hij de mobiel te pakken. Rafik worstelde, trapte naar achteren, miste, klemde zijn armen tegen zijn lijf zodat de man niet bij de telefoon kon. Dwars door de verstikkende omknelling heen schreeuwde hij. De man sloeg hem met zijn kop tegen de muur. Alles begon te draaien, tot een scherpe, felle knal zijn paniek aan flarden scheurde. Het volgende ogenblik verslapt de druk op zijn nek. De man zakte in elkaar en begon te gillen, bloed stroomde uit zijn arm, zijn wapen viel op de grond. Met grote halen zoog Rafik de lucht in zijn longen en zag hoe Sem de loop van zijn eigen gunnie vlak voor het gezicht van de man hield.

‘Doe nou gewoon wat we hebben afgesproken, dan zijn we zo klaar. Shit, hoe moeilijk is dat nou?’ Sem draaide zich naar Rafik. ‘Gaat-ie?’ Ondertussen hield hij zijn wapen achteloos op de man gericht.

‘Fuck,’ zei Rafik.

‘Is dat goed of slecht?’

‘Jezus, man, wat doe je nou?’

De kermende man probeerde de wond in zijn arm dicht te houden, bloed sijpelde tussen zijn vingers door.

‘En nu? Wat nu?!’ Rafik klauterde overeind en sleurde Sem weg bij de man. ‘Heb je daar al over nagedacht? Nee, natuurlijk niet, jij denkt niet. Moeten we hem hier achterlaten? Zijn geld pakken, en dan wat? We moeten hier weg!’

Sem luisterde naar zijn vriend, Raf zag de zaken altijd scherp. Hij had de man neergeschoten en nu was alles veranderd. Als ze die vette hier achterlieten, zou hij ze vinden en wraak nemen, en dat kon Sem niet laten gebeuren. Raf en hij waren bro's.

‘Geef mij die mobiel,’ zei Sem. Razendsnel typte hij de pincode in en liep met de telefoon naar de man. ‘Wat is er zo bijzonder aan dit ding?’ vroeg hij. ‘Wat zoek je? Wat wil je zien?’

De man begon te schelden, Sem liet de uitbarsting over zich heen komen tot hij er genoeg van had. Met de loop van het pistool prikte hij in de gewonde arm. De man huilde van de pijn.

‘Hou effe je muil en geef antwoord, pussy. Hier.’ Hij hield het scherm vlak voor de man. ‘Wat zoek je?’

Voorzichtig bewoog de man zijn goede arm en raakte met zijn wijsvinger het schermje aan. Naar instellingen. Naar netwerken. Naar Virtual Private Network. Inschakelen. Elke aanraking met zijn vinger stuurde de mobiel dieper de cloud in waar de vrouw van wie ze de telefoon hadden gestolen informatie bewaarde die voor niemand anders bestemd was, waar ze met anderen berichten uitwisselde die niet te traceren waren. Sem volgde alle keuzes en schakelingen en zag hoe het geheime leven van de vrouw in kleine stukjes zichtbaar werd. Eerst leek het een hoop gedoe om niks, berichten waar ze niets van begrepen.

‘Dit,’ zei de man. Het was een bericht met een link, een afzender en een ontvanger. Meer niet. ‘En...’ Weer raakte hij het scherm aan, schakelde naar Signal, scrolde door de berichten. ‘En deze,’ zei hij. Weer een linkje. Afzender: COMPILE.

‘Wie is dat?’

‘Gaat je niks aan.’

Sem klikte het beeld weg, schakelde de telefoon weer uit en wipte de simkaart eruit. Strikt genomen had de vette gelijk, het ging hem niets aan. Toch wilde hij zoveel mogelijk weten. Zijn gunnie in zijn hand, zijn Shadow CZ 75, 18-schots. Hij had er één keer eerder mee geschoten. Eén kogel. Die was raak geweest. Niet omdat hij mensen wilde neerschieten, maar sommige mensen waren niet bestemd om hier rond te lopen. Die waren mislukt, whatever, maar ze moesten met hun poten van hem afblijven. Na de zwemleraar waren

er anderen geweest. Waarom ze altijd hem moesten hebben, wist hij niet. Meestal kon hij weglopen en ze negeren, hij was heel goed geworden in het vermijden van ongewenst contact. Met wat hulp kon hij een tijdje doen of alles normaal was. Beetje naar school, beetje geld verdienen, vakkenvullen, beetje jatten en af en toe zichzelf opsluiten in zijn kamer omdat de pijn niet wegging en het nooit lang duurde voor hij zich de shit weer herinnerde.

Tot hij Bram was tegengekomen. Bram was anders, hij runde een groepje in Gouda, veertien jongens die hem volgden in een stad die Sem niet kende. Bram was negen jaar ouder en had een pistool dat hij trots aan Sem liet zien. Hij legde zijn arm om Sem heen.

‘Een jongen zoals jij kan ik heel goed gebruiken,’ zei hij, en dat was precies wat Sem wilde horen, dat hij ertoe deed. Bram kon hem meenemen, weg uit Den Haag, weg uit de buurt, weg van alle mensen die hij niet meer wilde zien. Bram beloofde hem een plek in de groep, al kon hij natuurlijk niet zomaar lid worden. Hij moest er wel iets voor doen.

‘Ik doe alles. Zeg het maar.’ Zo graag wilde Sem geloven dat hij meetelde. Hij moest een test doen, een opdracht die hij voor de leider van de groep moest uitvoeren. Voor Bram.

‘Jij wordt niet gewoon lid van de groep, jij wordt mijn assistent,’ zei Bram, hij trok zijn kleren uit en Sem begreep wat dat betekende. Hij reageerde te laat, Bram deed wat de zwemleraar jaren eerder al had gedaan, maar Bram deed het harder en langer. Tussen de stinkende kleren en de afgetrapte meubels van het clubhuis. Sem had geen verweer, Bram was groter, ouder en sterker. Dat hij niet bang was voor de jongen die hij verkrachtte, maakte hem onvoorzichtig. Onder zijn jack op de oude bank waar Sem tegenaan lag geklemd, was de kolf zichtbaar, en Sem hield zijn ogen gefocust op dat kleine stukje van het pistool. Daar hield hij zich aan vast. Hij wachtte tot Bram klaar was en hem losliet, tot Bram uit hem was en luidruchtig liet weten hoe lekker dat was en dat hij nooit meer een andere assistent wilde, tot hij Bram hoorde weglopen, één pas, twee passen, drie passen, tot de afstand groot genoeg was. Toen pas graaide hij naar het pistool, trok het tevoorschijn, bekeek het, zag de veiligheidspal en richtte zich op, de gun in zijn twee handen, zoals hij zo vaak op tv had gezien. Armen naar voren, pijn verbijtend, droge woede in zijn kop.

Bram lachte zenuwachtig. ‘Jij weet niet eens hoe zo’n ding werkt,’ zei hij.

‘Hoe moeilijk kan het zijn?’ vroeg Sem. Hij klikte de veiligheidspal los, haalde de trekker over en schoot. Bram sloeg met een klap achterover, bloed knalde uit zijn borst. Het geluid was veel harder dan Sem had verwacht. De kracht van het schot sloeg in zijn armen. Bram hield in één keer op te bestaan, en Sem werd overvallen door een enorme stilte in zijn lijf. Een weldadige stilte. Een stilte zoals hij nog nooit had gekend.

Hij trok zijn kleren aan, stak het pistool in de band van zijn broek, jatte het geld dat Bram in zijn broekzak had en glipte het clubhuis uit, liep door de straten van een onbekende buitenwijk tot hij een bushalte tegenkwam. Op de smalle stoel achter in de bus duwde het harde staal van het wapen in zijn rug. Niemand wist dat hij hier was geweest.

Nu, bijna acht jaar later, hield hij dezelfde gunnie weer in zijn hand. Klaar om hem te gebruiken, wachtend op het moment. Sem wist niets van een ziel of een hart of van geloof, laat staan vertrouwen in andere mensen. Op zijn tiende was hij al kapot, tot zijn vijftiende was hij misbruikt door de zwemleraar en sindsdien leefde hij alsof hij twee mensen was, misschien wel drie. De hardste en strengste, daar luisterde hij naar. En één ding wist hij zeker: hij ging nooit meer naar een zwembad.

De vette schreeuwde: ‘Komen! In de fabriek! Nu! Die teringlijers hebben me geschoten.’

In een flits draaide Sem zich om, zag de man met zijn eigen mobiel aan zijn oor en een superieure grijns op zijn gezicht, alsof hij ondanks alles geloofde dat hij de baas was. Baas.

De lul. Eén telefoontje en de shit werd nog dieper. Eén telefoontje en er was geen tijd meer om na te denken, geen tijd om iets op te lossen. Sem richtte zijn pistool en keek de vette in zijn ogen. Rafik probeerde hem tegen te houden, greep zijn hand, trok hem bijna uit balans.

‘RAF!’ schreeuwde hij.

Raf liet hem los en stapte weg, ze wisten allebei dat er geen andere uitweg was. Sem keek nog één keer en schoot. Het hoofd van de man sloeg met grote kracht tegen de muur, bloed spatte van zijn gezicht. Sem schoot zijn eigen gevoel aan flarden, voor zover daar nog iets van over was. Eerst Bram, nu deze vette, het was een herhaling, niet precies hetzelfde, maar toch.

Raf vloekte.

Sem knielde naast de man neer en haalde zijn zakken leeg. Nog een paar bankbiljetten, een portefeuille en de man zijn pokkie. Hij veegde het ding schoon, legde hem op de grond en stampte er net zo lang met de hak van zijn schoen op tot er alleen splinters van over waren. De portefeuille gaf hij aan Rafik, die hem trillend aannam. De rol bankbiljetten hield hij zelf bij zich. Hij pakte de duizend euro die er nog lag en veegde het tafelblad af.

‘Klaar,’ zei hij en greep Raf bij zijn arm. Ze renden door de lege hallen naar de achterkant van de fabriek.

Weg.

GEDEELDE INFORMATIE IS WAARDELOZE INFORMATIE

Met veel kabaal stormden de mannen de hal in, donkere kleding, zware schoenen, twee van hen hadden een pet op, de klep diep over hun ogen getrokken. Vanonder die bedekking keken ze naar de rotzooi, naar Berry die naast een grote tafel op de grond lag. Bloed aan zijn kleren en om zijn lijf, een rood-zwart gat in zijn voorhoofd. Uit zijn verminkte gezicht was alle leven weg. Ze waren te laat, hadden van te ver moeten komen, omdat de baas dit alleen wilde doen.

Voorzichtig liepen ze naar de bewegingsloze man. Hun eerste paniek werd al snel verdrongen door woede. Waarom had hij ze niet meegenomen? Eddy, Ruud en Deef, zij waren er om klussen voor hem op te knappen, om hem te beschermen als dat nodig was, en nu wisten ze niet wat ze moesten doen. Berry had altijd alles onder controle, en nu dit. Deef begon te huilen en te schelden, door elkaar. Onder Berry's rug had zich een grote plas bloed gevormd, ze moesten hun best doen om er niet in te gaan staan. Ruud en Eddy zochten een droog stuk vloer waar ze dichterbij konden komen en hurkten naast hun baas. Eddy raakte het lichaam aan.

‘Is-ie daud?’

‘Wat is dat voor stomme vraag?’

‘Iemand moet het vragen.’

‘Als er meer bloed op de grond ligt dan er in hem zit, dan is-ie er geweest, denk ik.’

Berry kon ze niet meer vertellen wat ze moesten doen. Hij kon ze niet meer sturen, geen richting geven. Nu moesten ze het zelf doen. Zelf keuzes maken.

‘Wie heeft dit gedaan? Waar zijn ze?’ schreeuwde Deef. ‘Waar?’ Hij rende van de ene kant van de hal naar de andere.

‘Hij moet hier weg,’ zei Ruud.

‘En dan?’

‘Wou je hem hier laten liggen?’

Elk plan leverde een ‘nee’ op. Het lichaam van Berry meenemen was stom. Hem laten liggen was geen optie. De politie bellen was tegen hun principes en tegen die van Berry, ook al kon hij geen bezwaar meer maken. Deef leek in shock, hij zei niets, tranen stroomden uit zijn ogen. Ruud was de weg kwijt. Eddy boog zich over het lichaam van Berry en probeerde hem om te rollen. Honderdzesendertig dooie kilo’s werkten niet mee.

‘Help even,’ zei hij.

‘Waarmee? Wat doe je?’

‘Zijn autosleutels en zijn papieren zoeken.’

Dat bracht rust, ze hadden een opdracht. Eddy zocht en vond alleen de sleutels. Verslagen keken ze naar de chaos die ze hadden gecreëerd. Er lag niet alleen een dode man, nu was er overduidelijk met het lijk gezeuld, bloed zat overal, zijn kleren waren half kapotgetrokken, hun eigen bloedrode voetstappen waren zichtbaar op de betonnen vloer.

Weer was Eddy degene met een plan. Opruimen, sporen uitwissen, schoenen uit, op sokken naar buiten en wegwezen. Terug naar het Sportcafé en daar 112 bellen, anoniem. Hier konden ze niets meer doen. Berry was er geweest, als ze hem meenamen werd het alleen maar moeilijker, en dat was tegen de regels van de baas.

‘Trek je shirt uit,’ zei Eddy. ‘Jij ook.’ Alle drie stonden ze in hun blote bast. ‘En nou vegen.’

Eddy deed het voor, zakte door zijn knieën en begon zijn vingerafdrukken en voetstappen van de vloer te poetsen. Met grote halen van links naar rechts en weer terug, alsof ze dit iedere dag deden, tot er geen spoor meer van ze over was.

‘Iedereen ziet dat dit is schoongemaakt,’ zei Ruud.

‘Prima.’

‘Dat is verdacht.’

‘Natuurlijk is het verdacht, eikel. D’r ligt hier een lijk. Veel verdachter wordt het niet. Wat zou Berry zeggen? Denk daaraan. Wat zou Berry zeggen?’

‘Hou het simpel. Geen visitekaartjes.’

Op hun sokken liepen ze van het terrein af. Geen sporen. Eddy zou de auto van het terrein rijden naar het verharde gedeelte, Ruud en Deef veegden met hun vingers de sporen van de banden weg, vloekend op het stomme werk, maar blij dat Eddy wist wat er moest gebeuren. Nog een meter of tien tot het geasfalteerde deel van de parkeerplaats. Deef veegde en veegde, kramp in zijn armen, zijn ogen deden pijn van het stof en het huilen, alsof er zuur in zijn tranen zat. Berry was dé man, Berry had hem van de straat gehaald. Berry had hem geleerd dat hij zijn mond moest houden, dat hij rust kon vinden door zich af te sluiten.

‘Rust krijg je niet,’ zei Berry. ‘Rust moet je nemen. Desnoods van iemand anders. En hou het simpel.’

Het was niet makkelijk om de zaken eenvoudig te houden. Als je ergens naar wees werd het soms al moeilijk.

Deef vloekte en veegde. Nog één meter, nog drie keer heen en weer. Hij wist niet zeker wie de baas had vermoord, maar hij had een idee. Iemand ging hiervoor boeten.